

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Usž-4051/19-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda, Marine Kosović Marković predsjednice vijeća, mr. sc. Inge Vezmar Barlek i Senke Orlić-Zaninović, članica vijeća, te sudske savjetnice, Dijane Bađure, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Cipicco d.o.o. iz Zagreba, Rockefellerova 36, koje zastupa Feliks Dukan, odvjetnik u Solinu, Zvonimirova 75, protiv tuženika Ministarstva graditeljstva i prostornoga uređenja Republika Hrvatska, Zagreb, Ulica Republike Austrije 20, radi ispravka rješenja, odlučujući o žalbi tužitelja protiv presude Upravnog suda u Splitu, poslovni broj: UsIgr-27/17-15 od 16. travnja 2019., na sjednici vijeća održanoj 22. siječnja 2021.

presudio je

I. Poništava se presuda Upravnog suda u Splitu, poslovni broj: UsIgr-27/17-15 od 16. travnja 2019.

II. Poništava se rješenje Ministarstva graditeljstva i prostornoga uređenja Republike Hrvatske KLASA: UP/II-362-02/15-04/14, URBROJ: 531-07-2-2-16-6 od 27. travnja 2016.

III. Nalaže se tuženiku da tužitelju nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 3.906,25 kn u roku od 60 dana od dostave ove presude.

Obrazloženje

Pobijanom presudom je odbijen tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja tuženika KLASA: UP/II-362-02/15-04/14, URBROJ: 531-07-2-2-16-6 od 27. travnja 2016., kojim je odbijena žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja Uprave za inspekcijske poslove, Područni ured u Splitu, Služba Split II za ostalo područje Splitsko-dalmatinske županije, KLASA: UP/I-362-02/12-02/02548, URBROJ: 531-07-1-2-2-15-94 od 28. rujna 2015., kojim je ispravljeno rješenje KLASA:UP/I-362-02/12-02/02548, URBROJ: 531-07-1-2-2-15-92 od 25. rujna 2015., u pogledu KLASA inspekcijskog rješenja koje se izvršava, tako da umjesto KLASA: UP/I-02/12-02/00091, treba stajati KLASA: UP/I-362-02/12-02/02548.

Protiv navedene presude tužitelj je podnio žalbu u kojoj navodi da je prvostupanjski sud na njegovu štetu počinio bitne povrede postupka propisane člankom 66. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. – odluka Ustavnog suda RH i 29/17., dalje: ZUS), jer je propustio odlučiti o odgovornom učinku tužbe iako je to dužan učiniti žurno i bez odlaganja te iako je Predsjednik Upravnog suda u Splitu u dva navrata, obavljajući nadzor nad urednim i pravovremeno poduzetim radnjama u predmetu, utvrdio propuste nečinjenja. Navodi da je prvostupanjski sud zakazao raspravu za 20. ožujka 2018. na koju tužitelj došao, a sud je utvrdio kako ne postoje uvjeti za

raspravljanje, jer nema dokaza da je tuženiku poziv dostavljen. Zaključuje kako mu je neurednim radom suda nastao trošak pristupa za ročište te je zatražio naknadu tog troška na što prvostupanjski sud nije obratio pažnju iako je, pored popisanog troška, taj trošak zatražio podneskom od 26. ožujka 2018. Navodi da Upravni sud u Splitu nije prihvatio njegov prijedlog da se izvrši uvid u druge predmete koji se vode pred tim sudom čime je počinjena povreda pravila postupka. Skreće pozornost da je već u tužbi istaknuo povrede pravila upravnog postupka o dostavi pismena, jer mu na propisan način nisu dostavljene odluke koje su predmet pobijanja u ovom sporu. Nalazi povrede upravnog postupka u pogledu traženog izuzeća članova Povjerenstva koje je odlučivalo o žalbi te navodi da je podnio i zahtjev za izuzeće Predsjednika Vlade Republike Hrvatske, o čemu je trebalo odlučiti prije donošenja pobijane odluke tuženika. U obrazloženju sudske odluke navedeno je da je zaključkom KLASA: UP/I-362-02/16-14/1, URBROJ: 531-01-16-4 od 12. travnja 2016. odbijen zahtjev za izuzeće kao neosnovan, nakon čega je Povjerenstvo odlučivalo o žalbi. Prvostupanjski sud navodi kako protiv zaključka kojim se odlučuje o izuzeću žalba nije dopuštena pa okolnost je li navedeni zaključak dostavljen tužitelju nije od utjecaja na zakonitost rješenja tuženika. Očito je da tuženik nije u cijelosti postupio po zahtjevu tužitelja za izuzeće, jer je zatraženo i izuzeće Predsjednika Vlade Republike Hrvatske pa je trebalo donijeti dvije odluke. Zaključuje da postupak nije proveden sukladno odredbi članka 24. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, 47/09., dalje: ZUP). Ako su i donesene odluke po zahtjevu za izuzeće, one nemaju pravnu snagu ako nisu na zakonom propisan način tužitelju dostavljene, bez obzira je li dozvoljena žalba na tu odluku ili ne. Ni osporena odluka tuženika tužitelju nije dostavljena prema odredbama ZUP-a. U presudi se navode isprave koje su tužitelju potpuno nepoznate, nisu mu nikad dostavljene ni predočene niti su sadržane u sudskom spisu u koji je zakonski zastupnik tužitelja obavio uvid. Predlaže Sudu da poništi pobijane odluke i donese rješenje kojim se odgađa izvršenje osporenog rješenja tuženika. Potražuje trošak sastava žalbe.

Tuženik nije dostavio odgovor na žalbu iako je pozvan rješenjem od 24. svibnja 2019. Žalba je osnovana.

Ispitujući pobijanu presudu u granicama žalbenih razloga (članak 73. stavak 1. ZUS-a) Sud nalazi osnovanim žalbeni prigovor da je pogrešno Upravni sud u Splitu ocijenio kako nije odlučna okolnost je li zaključak kojim se odlučuje o izuzeću službenih osoba u upravnom postupku dostavljen stranci koja je izuzeće tražila, uz obrazloženje kako protiv tog zaključka nije dopuštena žalba.

Naime, zaključak kojim se odlučuje o izuzeću službene osobe u smislu odredbi članka 24. ZUP-a, je procesna odluka protiv koje doista nije dopuštena posebna žalba, što proizlazi iz odredbe članka 77. stavka 5. ZUP-a. Međutim istom odredbom je propisano da se zaključak može pobijati žalbom protiv rješenja kojim se rješava u upravnoj stvari. S obzirom da se u konkretnom slučaju radi o zahtjevu za izuzeće službenih osoba drugostupanjskog tijela, zaključak kojim se odlučuje o izuzeću dopušteno je pobijati tužbom kojom se zahtjeva ocjena zakonitosti odluke o glavnoj stvari, a tužitelj u tužbi iznosi prigovore da nije odlučeno o izuzeću službenih osoba koje su rješavale žalbu. Budući da se zaključak o izuzeću donosi i po zahtjevu stranke, zaključak je, suprotno stajalištu prvostupanjskog suda, nužno dostaviti stranci koja je zahtjev podnijela kako bi učinkovito dopuštenim pravnim lijekovima mogla štititi svoja prava.

Tuženik je u obrazloženju osporenog rješenja naveo da je o zahtjevu za izuzeće Povjerenstva Ministar odlučio zaključkom KLASA: UP/I-362-02/16-14/1, URBROJ: 531-01-16-4 od 12. travnja 2016., kojim je zahtjev za izuzeće odbio pa je Povjerenstvo riješilo žalbu. Međutim, zaključak ne prileži spisu tuženika pa Sud nije u mogućnosti otkloniti prigovor

kako zaključak tužitelju nije dostavljen. Zaključak ne prileži ni spisu tuženika u predmetu koji se pred ovim Sudom vodi pod poslovnim brojem: Usž-4050/19, u kojem se osporava rješenje tuženika KLASA: UP/II-362-02/15-25/5, URBROJ: 531-07-2-2-16-6 od 27. travnja 2016. (doneseno u predmetu troškova izvršenja inspekcijskog rješenja u kojem je također zatraženo izuzeće službenih osoba koje su odlučivale o žalbi) i u kojem rješenju se, u pogledu zahtjeva za izuzeće, tuženik poziva na isti zaključak.

S tim u vezi Sud smatra potrebnim istaknuti da je potrebno odlučiti o zahtjevu za izuzeće službene osobe podnesenom u svakom pojedinom predmetu, međutim, s obzirom da zaključak ne prileži nijednom spisu tuženika, nije moguće ocijeniti ni je li čelnik tijela odlučio o oba zahtjeva za izuzeće odnosno na koji zahtjev za izuzeće se sporni zaključak odnosi. Tuženik je bio pozvan na sudjelovanje u prvostupanjskom sporu, dostavio je paušalni odgovor na tužbu, uredno je bio pozvan na ročišta kojima nije pristupio, a žalba mu je dostavljena na odgovor, koji nije dostavio. Prema tome, imao je priliku očitovati se o svim prigovorima tužitelja, što je propustio.

Vezano na žalbene prigovore, Sud ukazuje da se upravnom postupku može odlučivati samo o izuzeću službenih osoba koje vode postupak, odnosno o čelniku javnopravnog tijela, što proizlazi iz odredbi članka 24. ZUP-a. Eventualni propusti u dostavi pobijanog rješenja tuženika, nisu od utjecaja, jer je o tužbenom zahtjevu meritorno odlučeno u oba stupnja upravnog spora.

Prvostupanjski sud je nadalje propustio odlučiti o podnesenom prijedlogu za odgodu izvršenja rješenja tuženika, međutim, budući da je ovom presudom tužbeni zahtjev usvojen čime je spor meritorno riješen, nisu ispunjeni uvjeti za odlučivanje o takvom prijedlogu.

Slijedom svega izloženog na temelju odredbe članka 74. stavka 2. ZUS-a presuđeno je kao pod točkama I. i II. izreke presude.

Budući da je tužitelj uspio sa žalbom, Sud je na temelju odredbe članka 79. stavka 4. ZUS-a odlučio kao pod točkom III. izreke presude i u opravdani trošak tužitelju priznao trošak sastava žalbe. Troškovi spora obračunati su na temelju Tar. br. 23. st. 3., Tar. br. 42. i Tar. br. 50. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, broj 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15.). Troškove tužitelja zatražene je u prvostupanjskom sporu (korištenje osobnog automobila i izmakle zarade), Sud ne nalazi opravdanim izdacima u smislu odredbe članka 79. stavak 1. ZUS-a koji bi trebali pasti na teret suprotne stranke, jer se u skladu s načelom učinkovitosti upravnog spora (članak 8. ZUS-a), upravni spor mora voditi uz izbjegavanje nepotrebnih radnji i troškova. S obzirom da je ovom presudom tužbeni zahtjev usvojen, za tužitelja u smislu odredbe članka 22. stavka 1. Zakona o sudskim pristojbama (Narodne novine, broj 118/18.) nije nastala obveza plaćanja sudskih pristojbi.

U Zagrebu 22. siječnja 2021.

Predsjednica vijeća
Marina Kosović Marković, v.r.

Za točnost otpravka – ovlaštení službenik
Tanja Nemčić